

ROMANIA

Legenda spune ca aceia ce se aventureaza sa viziteze Carpatii au ajuns din cand in cand cu doua semne pe gat si ca nu au mai fost aceiasi oameni. Cine a vazut Carpatii in stil Enduro, acela a prins gustul acestui tinut

*Text și Fotografii de Andy Schwietzer
Publicate în Revista germană
Motorrad Magazin MO Nr. 7, Iulie 2004*

Inca ploua cu galeata. Este deja a sasea ora in care ascultam cum ploaia rapaie pe acoperisul de tabla. Cu greu incercam sa stergem apa de pe parbrizul "partenerului". Cand am ajuns in Borlova, suntem tratati de catre Zaharia, hotelier si fan Enduro, cu o tuica , prognozand ca maine vom avea vreme frumoasa. Se va dovedi ca avea dreptate. Mai tarziu mi-am spus ca pot sa invat ceva de la romani: optimism! Bine ati venit in Banat, una dintre cele mai sarmante regiuni Enduro din intreaga Europa!

Prima oara am vizitat Romania in anul 2002. Cu ocazia event-ului Enduromania, un raliu Enduro pentru amatori, am avut ocazia sa cunosc putin tara si locuitorii ei. Urmatoarea vizita a fost planificata deja in timp ce ne intorceam acasa, iar acum suntem pe cale sa cunoastem minunatul tinut al Carpatilor pe motociclete usoare , fara nici un fel de ambitii de castigare a vreunui concurs. Fiindca Martin si cu mine suntem numai doua persoane, ne trebuie inca un tovaras de drum, sau chiar si o intrega grupa, careia sa i ne putem alatura, deoarece din motive de siguranta, trebuie sa se calatoareasca in grupe de minim trei persoane. Duminca deja aflam ca vom calatori impreuna cu Werner din Elvetia. Si el a fost anul trecut pentru prima oara in Romania timp de o saptamana, iar anul acesta isi va petrece trei saptamani aici.

Un lucru curios: toti cei care sunt aici si si-au invins teama initiala („Baiete, ce vrei sa faci acolo?) sunt recidivisti. Un dor ciudat il chinuie pe acela care a ajuns inapoi acasa. Nu numai ca in regiunile vorbitoare de limba germana din Europa nimeni nu este interesat de istoria unor sate pe jumătate parasite, de paduri umbroase si de apusuri mangaietoare de soare imprejmuite de un lant nesfarsit de culmi. Nu, acasa omul nu se simte binevenit. Indiferent de motocicleta, KTM, Yamaha, Husqvarna sau Beta. Sa iti cheltuiesti banii, da, sa conduci, nu, acesta este motto-ul in tara economiei de piata cu o fata sociala. A avea pamant natal sub roata motorului este socotit la noi blasfemie.

Dup ce am intreprins duminica o mica excursie pe Muntele Mic, muntele de "suflet" al Enduromaniacilor, luni va incepe adevarata Enduromania. Dorinta noastra de a putea face fotografii frumoase si de a nu risca prea mult prin viteza prea mare se dovedeste a fi contraproductiv vanatorii de stampile, respective puncte. De aceea, colectare acestor puncte este pentru noi o chestie secundara. Primordial pentru noi este ca conducem in echipa.

Aflati pe drum luni de dimineata, ne indepartam dupa doar cativa kilometri de asfalt si ne indreptam cu aparatele noastre GPS si dupa sfatul hartilor din ce in ce mai exacte ale Enduromania spre vest, in munti. Scopul calatoriei este Semenicul, cu o inaltime de 1.400 m. Pe drup am facut o pauza pe o pajiste, dupa urcarea unui versant destul de anevoios si culegem prune bine coapte din pomi. Talangi si latraturile din departare vestesc prezenta a doi ciobani impreuna cu turmele lor. Cateva tigari oferite ciobanilor le lumineaza fetele deja prietenoase. Cainii ne latra cu insistenta, insa nu sunt agresivi. Multe astfel de intalniri ne vor astepta si in zilele urmatoare.

Pe cat de socanta poate fi Romania in unele cartiere de oras, datorita mizeriei sociale, pe atat de grandioasa se prezinta aceasta tara si locuitorii ei la tara. Pacat cand nu poti sa te faci inteles si trebuie sa iti folosesti mimica, mainile si picioarele. Oamenii din sate ne intampina cu o curiozitate prietenoasa. Carute trase de cai sau de boi fac parte aici din trafic, precum si omniprezenta Dacie, o licenta Renault 12 din anii 70, sau tractoarele Universal. Multi oameni se deplaseaza pe jos. Pana si biciclete nu sunt un lucru obisnuit. Chiar daca in aceasta perioada caldura nu este asa de mare, amiaza la tara se cere a fi una linistita, fapt ce trebuie desigur respectat. Multe localitati mai poarta semnele monarhiei Austro-Ungare, care isi avea odata aici granita de est.

Pe nimeni nu pare sa deranjeze prezenta noastra. Majoritatea drumurilor pe care le folosim fac parte din infrastructura traficului. Totusi, exista anumite portiuni care sunt atat de erodate, incat te intrebi cine altcineva decat calaretii si participantii Enduro le mai pot folosi. Populatia este inca toleranta. Totusi, nu trebuie sa te porti in apropierea oamenilor sau a animalelor acestora ca niste huligani. Chiar si praful ridicat de motociclete nu il va incanta pe acela care calatoreste pe jos sau pe aceia care isi au inca hainele pe sarma. Nici chiar pentru soferii care circula cu geamurile lasate. Aceasta pe langa alte comportamente ce nu trebuiesc mentionate...

Aici trebuie sa conduci cu atentie, pentru a nu-i periclita pe ceilalti sau pe tine insuti. Totodata, topografia locului cere actiuni ce implica munca fizica grea, pentru a misca motocicleta prin albia raului sau peste trepte din piatra. Aici se mai poate mentiona si capitolul "navigare". In desert nu e nici o problema sa urmaresti directia sagetii aparatului GPS. Aici insa, este posibil ca intre punctul de plecare si punctul tinta sa dai de o padure, un sat sau un munte. Care drumeag duce la punctul de control in cel mai sigur mod este deseori greu de anticipat. Un "nas" sigur poate duce la succes sau la insucces. "Hardenduro", poate spune cititorul. Gresit, insa, dragi cititori! Aici fiecare doarme dupa cum isi aterne. Chiar si cu motociclete usoare de genul Yamaha SR 500 sau MZ ETZ 250 poti sa te distrezi de minune: multe puncte – in special cele turistice – pot fi atinse direct de pe cai si nimeni nu este obligat sa ajunga la puncte dificil de atins.

Poti acumula foarte multe puncte de-a lungul Dunarii. Lungimea circuitului de sute de kilometri face ca aceasta sa fie parcursa mai usor cu o Africa Twin decat cu o Husaberg 500. Un alt lucru curios: la intraga paleta de participanti Enduro – de la Honda SLR 650

pana la Rallyrider-ul incercat cu a sa KTM Six Days – nu gasesti aproape nici un trailer de drumetii. Sergio Morariu, intemeietorul Enduromania este singurul cu o Beta Alp 200. Nu poate decat sa zambeasca pe sub mustata cand pilotii ambitiosi de KTM incearca sa invinga pietrisul versantului cu 50 de caluti putere...

Doctor inginer, el urca cu usurinta cu Singer-ul sau “plin de brizbrizuri” coasta muntelui. Aici fiecare poate sa isi afle fericirea dupa cum doreste...Si noi ne-am gasit-o. Fetele oamenilor, iluminate de lumina palida a focului de tabara, privindu-ma peste gura paharului de vin rosu, nu poate fi descrisa in cuvinte...

Urcam in fiecare dimineata cu spatele plin de betesuguri si ne intorceam in fiecare seara zambind si binedispusi. Poate sa vi se para extraordinar de banal, dar viata poate fi si asa. Ne-am catarat, am transpirat, am facut pauze, am coborat, am chiuat, am condus, am ras, am injurat, am baut, am vorbit, am gafait si am insurubat. Poate chiar in aceasta consta frumusetea Enduro-ului de drumetii, unde totul se reduce la urmatoarea suta de metri. Fiindca aveam toti motociclete usoare si fiindca toti trei folosim sectiuni foarte inguste si incete, ne-am luptat cu hatisul padurii si ne-am bucurat de tentativa de a merge in linie dreapta. Incoronarea a fost pentru noi drumurile de pe crestele muntilor. La un moment dat am rulat impreuna cu “supravietuitorii echipei de salvare LC 8” inspre sud.

La fiecare kilometru aveam un flow, dupa spusele ANTROPOSOPHului motociclist Bernt Spiegel. In lumina palida a verii s-au dezvelit in fata noastra peisaje pe care le puteai admira in Germania doar pe timpul Pacii din Westfalia. Munti impunatori, paduri si vai adormite fara stalpi de inalta tensiune, fara sine de tren, autostrazi sau localitati industriale. Dar totusi, au fost si lucruri pe care le doream. Fuga de civilizatie ne reuseste numai cu ajutorul tehnicii moderne, deoarece nu am vrut sa ne deplasam pe jos, iar un dus fierbinte este la fel de bun ca si o bere rece bauta pe seara. Lauda si pretul tehnicii sau inapoi la natura? Ying si Yang? Ganduri care te napadesc in acest loc...Indiferent, important este sa putem sa ne cunoastem intr-un mod prietenos si sa putem profita unul de celalalt. In Germania, cei socotiti un fel de paria motorizata sunt aici musafiri bineveniti. Ca lumea se asteapta la locuri de munca si recompense financiare este subinteles, aceste lucruri stau in natura turismului. Insa nu intotdeauna este vorba de bani. Enduromania pare durabila si de aceea este favorita mea dintre toti organizatorii de evenimente Enduro. In acest mod, au luat fiinta “pe langa” evenimentul in sine, facilitati de infrastructura, de care profita in special copiii: caminul din Brebu Nou sau fantana din scoala localitatii Borlova. Nu trebuie sa exagerezi cu ajutorul, insa a lega Enduro cu conceptul de ajutor este intotdeauna o idee buna. Prietenii nostri romani pot imbina durabilitatea cu distractia Enduro de prima clasa. Nici nu ma mir ca vreau sa mai sa vin in curand in Romania.